

Sygn. akt IV Ka 709/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk (spr.)

Sędziowie SO Sławomir Gosławski

SO Agnieszka Szulc-Wroniszewska

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Violetty Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2014 roku

sprawy **B. S.**

oskarżonej z art.190a§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 28 października 2013 roku sygn. akt II K 1115/12

na podstawie art. 437§1 kpk, art.438 pkt 4 kpk, art.636§1 kpk, art.624§1 kpk

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla zawarte w punkcie 4 rozstrzygnięcie dotyczące obowiązku przeproszenia pokrzywdzonej;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżycielki posiłkowej Z. S. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego poniesionych w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia oskarżoną B. S. od zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 709/13

UZASADNIENIE

B. S. została oskarżona o to, że w okresie czasu od 20 kwietnia 2012 roku do 21 sierpnia 2012 roku uporczywie nękała swoją teściową Z. S. w ten sposób, że wykonywała na jej numer telefonu liczne nieuzasadnione połączenia bądź próby połączeń, co wzbudziło u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia

tj. o czyn z art. 190 a & 1 kk.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 28 października 2013 roku sygn akt II K 1115/12 uznał oskarżoną B. S. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, z tym uzupełnieniem w opisie czynu, iż po słowie

„zagrożenia” wpisał słowa „i istotnie naruszyło jej prywatność” i na podstawie art. 190 a & 1 kk w zw. z art. 58 & 3 kk wymierzył karę 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie,

na podstawie art. 69 & 1 i 2 kk, art. 70 & 1 pkt. 2 kk wykonanie orzeczonej kary ograniczenia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat,

na podstawie art. 72 & 1 pkt. 8 kk zobowiązał oskarżoną w okresie próby do zaniechania wszelkiego rodzaju działań wobec pokrzywdzonej Z. S., które naruszałyby jej prywatność lub wzbudzały uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia,

na podstawie art. 72 & 1 pkt. 2 kk zobowiązał oskarżoną do przeproszenia pokrzywdzonej Z. S.,

na podstawie art. 71 & 1 kk wymierzył karę 20 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych,

zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej Z. S. kwotę 738 złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków,

zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 złotych tytułem zwrotu wydatków i zwolnił ją od opłat.

Wyrok ten zaskarżył Prokurator Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim na niekorzyść oskarżonej B. S. w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Skarga apelacyjna wywiedziona z podstawy art. 438 pkt. 1 kpk, art. 439 & 1 pkt. 7 kpk zarzuciła:

- obrazę prawa materialnego tj. art. 72 & 1 pkt. 2 kk poprzez brak wskazania gdzie, kiedy oraz w jaki sposób oskarżona ma przeprosić pokrzywdzoną,

- sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie, wyrażającą się w ten sposób, iż brak wskazania gdzie, kiedy oraz w jaki sposób oskarżona ma przeprosić pokrzywdzoną, a jednocześnie zobowiązanie oskarżonej do zaniechania wszelkiego rodzaju działań wobec pokrzywdzonej, które naruszałyby jej prywatność lub wzbudzały uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, powoduje sprzeczność w treści wyroku, gdyż podjęte przez oskarżoną działania mające na celu realizację obowiązku nałożonego przez sąd w postaci przeproszenia, przy braku określenia warunków, w jakich ma on zostać spełniony może spowodować naruszenie prywatności pokrzywdzonej i tym samym uniemożliwić wykonanie wyroku.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Na rozprawie apelacyjnej Prokurator Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zmodyfikował skargę apelacyjną w ten sposób, że ograniczył ją do zarzutu obrazy prawa materialnego tj. art. 72 & 1 pkt. 2 kk i wniósł o uchylenie rozstrzygnięcia dotyczącego obowiązku przeproszenia pokrzywdzonego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Skarga apelacyjna jest zasadna w takim stopniu, że na skutek jej wniesienia powstały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku.

Rację ma skarżący, że obowiązek przeproszenia pokrzywdzonego, w przypadku popełnienia przestępstwa wymagającego moralnej rekompensaty, polegający na osobistym wyrażeniu skruchy za wyrządzoną krzywdę, mający wymiar etyczny, służący celom wychowawczym, wymagający od sprawcy ukorzenia się przed pokrzywdzonym, dający

okazję do chwili refleksji nad dotychczasową postawą winien być precyzyjnie określony przez sąd poprzez wskazanie jego formy, treści i czasu w jakim ma dojść do jego realizacji.

Wymogu tego zaskarżony wyrok nie realizował, więc wydany został z obrazą art.74 & 1 kk.

Na rozprawie apelacyjnej oskarżona wyraziła wolę przeproszenia pokrzywdzonej w obliczu sądu odwoławczego i uczyniła to nie tylko werbalnie, ale także wykonując gest podania ręki Z. S. oraz zapewniła ją o niepowtarzalności prezentowanych zachowań przestępnych w przyszłości

W tym stanie rzeczy wobec zrealizowania obowiązku przeproszenia pokrzywdzonej przez oskarżoną Sąd odwoławczy uchylił zawarte w punkcie 4 zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie w tym przedmiocie.

Uwzględniając wniosek pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej Sad odwoławczy, na podstawie przepisów powołanych w wyroku, zasadził od Skarbu Państwa na rzecz tej ostatniej zwrot kosztów zastępstwa prawnego za postępowanie odwoławcze według norm przepisanych, uznając iż apelacja prokuratora nie została uwzględniona z powodu przeproszenia pokrzywdzonej przez oskarżoną na rozprawie apelacyjnej, a jedynie w konsekwencji jej wniesienia należało z urzędu uchylić nałożony w tym zakresie obowiązek, a zatem zmienić wyrok na korzyść oskarżonej.

Zasady słuszności przemawiały także za zwolnieniem oskarżonej od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.